

Zarzut czwarty: naruszenie art. 12 rozporządzenia nr 1260/1999, art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 438/2001 i art. 258 TFUE oraz przekroczenie kompetencji przez stronę pozwaną. Zdaniem skarżącej Komisja nadała decydujące znaczenie, okoliczności, iż nie ujawniono rzekomych naruszeń przepisów regulujących postępowanie przetargowe. Z prawidłowej wykładni art. 12 rozporządzenia nr 1260/1999 i art. 4 rozporządzenia nr 438/2001 wynika jednak, że regularne naruszenia tych przepisów nie powodują automatycznego zastosowania korekty finansowej, ale winny prowadzić do wszczęcia postępowania w przedmiocie naruszenia z jednoczesnym zawieszeniem płatności na działania, których naruszenie dotyczy, na podstawie art. 32 ust. 3 lit. f) rozporządzenia nr 1260/1999.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21)

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2010 r. — USFSPEI i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-122/10)

(2010/C 148/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) (Bruksela, Belgia), Giuseppe Calo (Luksemburg, Luksemburg), Jean-Pierre Tytgat (Mamer, Luksemburg) (przedstawiciele: J.-N. Louis, A. Coolen, B. Cambier, L. Renders, S. Pappas, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, z zachowaniem jego skutków do chwili przyjęcia przez Radę nowego rozporządzenia, zgodnie z projektem Komisji, z mocą od dnia 1 lipca 2009 r.;

— zasądzenie od Rady zapłaty na rzecz skarżących G. Calo i J.P. Tytgata, a także pozostałych urzędników i pracowników Unii Europejskiej, zaległych wynagrodzeń i emerytur lub rent, przysługujących im od dnia 1 lipca 2009 r., powięk-

szonych o odsetki za zwłokę naliczane począwszy od dnia, gdy zaległości powinny być zostać wypłacone, według stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty;

— zasądzenie od Rady zapłaty na rzecz USF symbolicznego 1 EUR jako zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną wskutek niezgodnego z prawem działania administracji polegającego na wydaniu niezgodnego z prawem rozporządzenia nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r.;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur (¹).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą niezgodny z prawem charakter rozporządzenia nr 1296/2009, obejście przepisów proceduralnych oraz naruszenie zasad lojalnej współpracy i spójności wynikających z art. 4 ust. 3 TUE.

Skarżący podnoszą również naruszenie art. 65 i 65a regulaminu pracowniczego, art. 1 i 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego oraz zasady zbieżności, zasady uzasadnionych oczekiwań i zasady „patere legem quam ipse fecisti”.

Podnoszą oni wreszcie naruszenie obowiązku uzasadnienia i zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. 2009 L 348, s. 10.